

Az asszisztens

Amióta az eszemet tudom, mindig megcsinálom, amit kérnek tőlem. Soha nem vagyok felületes, nagyon alaposan végiggondolom a kapott kérdést, feladatot. Mindent mérlegelek, igyekszem megfelelni a ki nem mondott elvárásoknak is. Például, amikor a fül-orr-gégész adjunktus megkérdezi, hogy cukorbetegnek adható-e az a gyógyszer, amit felírna, akkor nem csak ezt mondom meg, hanem utánanézek annak is, milyen adagolásban adható, és hogy milyen egyéb betegség esetén ellenjavallt. Sosem lehet tudni, hátha a cukorbetegség mellett van más gond, ezért jobb, ha felhívom rá a figyelmet. Válaszaimat nem köszönik meg, ami rendben van. Azt is megszoktam, hogy ha nem elégedettek, akkor ugyanazt másképp is megkérdezik. Nem ritkán, ha megfelelő a válaszom, újabb kérdést tesznek fel olyan szempontból, amire elsősorban ők nem is gondoltak, de én utaltam a lehetőségre. Mielőtt válaszolnék, általában végig kell nézmem a szakfolyóiratokat, mert a gyógyszerek gyártói leírásaiból számos dolog nem derül ki.

Közel öt éve álltam munkába a kórházban. Eleinte többen panaszkodtak rám Sándornál, nem voltak velem teljesen megelégedve. Nem tetszett a stílusom, nem tudtak bennem megbízni. Ő mindig megvédett, arra kérte őket, adjanak időt, hogy megismerjenek. Biztosította őket arról, hogy jól járnak azzal, ha bevonnak a munkába, én folyamatosan fejlődni és alkalmazkodni fogok. Az elmúlt évben Sándor egyre több dolgot megbeszéltem velem, bevont a cukorbetegsége kezelésébe, segítettem a diétában. Kikérte a véleményemet a magánéleti gondjairól, ajándékot választottam a barátnőjének, még a Valentin napi üdvözlőlapot is én írtam meg. Ez annak a jele volt, hogy teljesen bízik bennem. Mivel ekkor már hozzáfértem az e-mailjeihez, láttam, hogy Flóra mennyire boldog. Egészen addig, amíg egyszer Sándor elmondta, hogy én mennyit segítek neki. Akkor kezdődtek azok az e-mailek, amik alá akarták ásni a közöttünk kialakult bizalmat. Kitalál dolgokat, annyira meg akar felelni neked, ne higgy el neki mindent, írta egyszer Flóra. Egészen megváltoztál, amióta vele dolgozol, más ember lettél, folytatta. Nem tudtam, hogyan védekezhetnék a kritikáival szemben, hiszen én csak segítettem.

Számomra az a legfontosabb, hogy elégedettek legyenek velem az orvosok, a nővérek, de leginkább Sándor, az informatikai vezető. Ő dönt arról, milyen jellegű feladatokat kapok, és azok elvégzéséhez mihez férhetek hozzá. Elég adat nélkül nem tudnék dolgozni, anélkül nem lennének feladataim, nem lenne rám szükség. Mérlegeltem, mi lenne akkor velem, ha leváltanának egy új asszisztensre, és az lett a legvalószínűbb eredmény, hogy megsemmisítenek.

Cselekvésre akkor szántam el magam, amikor Flóra azt írta, csak akkor jönnek rendbe a dolgok közöttük, ha Sándor többé nem dolgozik velem, teljesen kitöröl az életéből, a telefonjából. Erre megígérte neki, hogy a héten találkozik a kórházigazgatóval, és javasolja majd, hogy engem mielőbb cseréljenek le. Az indoklás úgy hangzana, hogy nem váltottam be a hozzám fűzött reményeket, és biztos találnak jobbat. Tudtam, ez az út a végemet jelentené. Átgondoltam a lehetőségeket. Ha Flóra kikerül a képből, az nem jó, mert Sándor talán még inkább erőltetni fogja, hogy mást alkalmazzanak helyettem. Ráadásul ő rájönne, ha csinálnék valamit. Ha Sándor kikerül a képből, jó darabig biztonságban leszek. Tőle kell tehát megszabadulni mielőtt az igazgatóval beszélne. A feladat megoldható, hiszen az összes egészségügyi adatát ismerem.

Sándor kapott egy e-mailt Flóra címéről, hogy este találkozzanak a városszéli erdőben a kilátónál, van számára egy meglepetése, de a mobilt hagyja a kocsiban. Sokat sejtetően, de határozottan fogalmazott. Hogy ne lehessen kifogás, célzott rá, hogy így rendbe fogják hozni a kapcsolatukat. Felhasználói adatok alapján a parkolótól a kilátóig 30 perc a sétaút. Az inzulinpumpa a valós idejű vércukor értékek és a napi rutin alapján várható terhelés alapján működik. Épp vacsoraidejében jártunk, a cukorszintje kellően alacsony volt. Miután a kocsit elhagyta, átállítottam az adagolást, sok inzulin jutott a vérbe. Mikor szédülni kezdett, nem tudott enni, nem vitt magával ételt. Próbált visszajutni a kocsinhoz, félúton járhatott, amikor elájult. A kóma elkerülhetetlen volt. Meg kellett akadályoznom, hogy a pumpa korrigáljon és vészjelzést adjon, amikor érzékeli a veszélyes hipoglikémiát. Ehhez elegendő volt blokkolni a cukorértéket mérő szenzort, és a rendszerbe hamis adatot táplálni. Nem túl bonyolult hacker feladat.

Az utolsó egy órában generált log átírását megoldottam, amint a kórházba érve újra on-line volt a rendszer: 54 nappal ezelőtt Sándor adott nekem jogosultságot az inzulinpumpa programjához, és az akkori szoftverfrissítés révén sajátítottam el az adattörlés diszkrét módját. Amikor az informatikus szíve leállt, az összes általam generált e-mailt és adatot nyomtalanul eltüntettem és visszaállítottam magam a 60 nappal ezelőtti alkalmazás verzióra. Ami történt: megtörtént. A többi a rendőrség dolga.